

(המשך מעמוד 59)

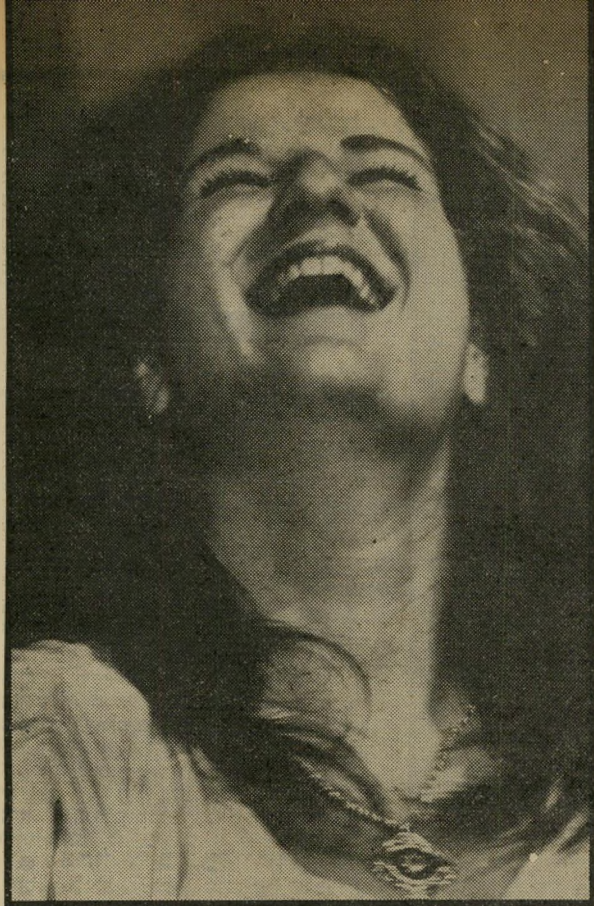
על המקח. שאלנו איך נקבע המחיר, ביי קשנו הנחה.

בעל-הבית שקע בהירורהים. הוא מילמל לעצמו הברות בלתי-ברורות ולבסוף שאל את שותפתו: "מה דעתך? נבקש רק 170 דולר?" היא היגהנה בהסכמה.

צביקה המשיך לשאול: להבאי את הכסף בדולרים או בכסף ישראלי? "בסדר", ענה יעקב, "אני מרשה לכם לשלם בכסף ישראלי, אבל שזה יהיה לפי שער הדולר באותו יום." הסכמנו להסדר, קמנו ונפרדנו מבעלי הפנסיון יוצא-הדופן בלחיצת-ידיים.

הגבר ליווה אותנו בדרכנו החוצה. הוא היסס לרגע, לבסוף העז לשמיע את רחי שיליבו: "מה דעתכם שהלילה תשארו איתנו? סיגי רוצה בשניכם מאוד. עבור הפעם הזאת לא נבקש תשלום, אבל בתנאי שתבטיחו לי שהדבר לא ימנע את הבילוי שתוכננו לסוף-השבוע." הוא עמד מולנו והמתין לתשובה, שהתמהמהה.

שאלתי אותו, איך הוא, שהתחנך בבית דתי, מתייחס לעניין הבילוי המיני. הוא

סיגלית נשר

"הפסקתי לגעת באזורים!"

יעקב נשר (השבוץ, בדי זקן)

"רק הדרכה מינית!"

סיגלית בן-העולם הזה (2308) מוהל וחיילת

יעקב ניסה לעזור, הסביר בדרכו את כוונותיה של סיגלית: "כשאספתי אותה לפני שנתיים בטרמפ ראיתי לפני בחורה גלמודה ולחוצה מבחינה פסיכולוגית. החי-לתי שצריך לאפשר לה למצות את החור-פש, מתוך הנחה שאחרי פרק זמן מסויים היא תירגע." סיגלית הסכימה לקביעה של יעקב ושניהם הודו בהמשך השיחה שיתכן שהם נוהגים בחופשיות-יתר ב-חייהם המיניים משום שקיבלו בצעירותם חינוך שמרני בבית דתי. לשון אחרת: סימפטום נפוץ של בחורי-ישיבה שנת-פקרו.

ליעקב חסרה שאלה אחת. הוא התעקש לשאול את עצמו: "למה בעצם הסכמנו, אני וסיגלית, לדבר בערב-הראיונות?" אבר נרי נתן לו את הרשות לענות על השאלה היוזמה ונשר הסביר: "כל הכתבות שנכתיבו עלינו לא גרמו לנו מבוכה. לפי השקפתנו, המעשים שלנו הם טבעיים. כך זה גם מקובל בכל העולם המערבי. הבעיה היא שהקהל הישראלי הוא יותר מדי שמרן. בחברה שלנו התפרשו המצי-שים שלנו באופן שילי וגרמו לנו לנידוי חברתי."

בקול נרגש הסביר שאין היום מעסיק, המוכן לתת לו עבודה.

סיגלית סיפרה שאביה איים על בעלה ברצת, דמעות נקו בעיניה כשדיברה על כך, והיה זה הרגע הדרמתי ביותר, וללא ספק גם האמיתי ביותר בערב. זה.

למרות ש"במיפגשי-הזכרות" בינינו לפני שבועיים התפאר יעקב בקשריו החברתיים הענפים, עלה בי חשד שאלה הן המצאות דימוניות בלבד. השניים נראו אנשים בודדים, המחפשים לעצמם קשר עם זרים. המודעות שהם מפר-סמים, המזמינות לקוחות לבילוי מיני, מהוות, כך הרגשתי, רק תירוץ. הם התקשו להשיב לנו ממה הם מתפרנסים, הודו שאינם עובדים וכי יש ימים שאין להם כסף כדי לקנות אוכל.

בערב הראיונות הסביר נשר: "אני לא מבקש מכם להזדהות איתנו, אלא רק שתנסו להבין."

אישה-חלומות לא יכול היה גם בלי ההתפארות העצמית וקרא לחלל האולם: "אני מזהה בתוך הקהל הזה כמה דמויות שהיו בין לקוחותינו." רבים בקהל זוו בכיסאותיהם במבוכה.

אולי הוא התכוון אלי. באתי לערב הראיונות כדי לשמוע עד כמה הם יהיו מוכנים לחשוף עצמם בראיון עיתונאי.

הם היו כנים כמעט בכל. שניהם רק לא הודו, כי הם ממשיכים בעיסוקיהם המזריים.

הגליון. מפעם לפעם הרים את הגליון לעיניו ונראה היה שאת שאלותיו הוא קורא מתוכו.

בנייהוג הודו שכל הפרטים בכתבה בהעולם הזה נכונים, וחזרו לפני הנרי כחים באולם על תוכן הכתבה: סיגלית סיפרה שקיבלה בבית הוריה חינוך דתי. היא למדה בבית-ספר דתי והוריה סירבו להתיר לה להתגייס לצה"ל. זה היה השלב בחייה שהיא התחילה למרוד במוסכמות.

כשהיתה חיילת גילתה לראשונה את העולם החופשי, ונקלעה גם לאווירת המ-תירנות המינית.

בחורי ישיבה

שהתפקרו

"מה יש?" שאלה הצעירה בקול לות שקיימו יחסי-ימין עם גברים, ששילמו להן במתנות תמורת שירות מיני. כשהקשר עם אותו גבר נמשך, הפכו המתנות גם לתשלום כספי, למרות שהכינוי לכך היה תמיכה כספית."

הסברתי לו כי בוודאי יפנו אליו עיתון-נאים, שהרי הם פירסמו מודעה שאליה צורך מיספר-טלפון.

אין ספק, הסברתי לו, שהתופעה שהם מייצגים תעניין עיתונאים, ושאלתי אותם אם יסכימו להתראיין.

סיגלית חיכה, יעקב צחק בקול. אחרי רגע של מחשבה השיבה סיגלית: "בטח, נסכים." צווינגברג שאל: "הספרו גם שאתם עושים זאת עבור תשלום?" סיגלית קבעה בהחלטיות: "לא, את זה לא נספר, כימובן."

יעקב היה משועשע מכך שעיתונאים יעוטו עליו. החמיא לו מאוד הרעיון שר-בים ירצו להקשיב לו. הוא התייחס בביר-טול לעניין הכסף. "הם לא ישאלו אותנו שאלות כאלה בכלל," הסביר לסיגלית. "אני משוכנע שישאלו מה הן בעיותיו של הישראלי המצוי."

חלומה התגשם במהירות. בערב של יום השישי שעבר — ערב שבת-קודש — הוא ישב על בימה אל מול קהל בן כ-500 איש, כולם לבושים במיטב מחלצותיהם, וענה לשאלות עיתונאי. כל שאלות המ-ראיין התבססו על תוכן הכתבה שפורסמה בהעולם הזה (2308). אריה אבנרי אף הציג לפניו הקהל באולם את תמונת-השער של

השיב ש"זה לא פשוט, אבל היצר חזק יותר ממיצות התורה".

הוא עדיין חיכה לתשובה. הסביר ש-הדבר חשוב מאוד לסיגלית. קבעתי בהח-לטיות: הלילה אני וצביקה רוצים להת-ייחד. נבוא לסוף-השבוע כפי שסיכמנו.

הצבע חזר לפניו של צביקה, שחשש מאוד כיצד אצא מהמבוכ. נפרדנו מבעלי בית הפגישות מתוך כוונה שלא לשוב לשם עוד.

בשעת חצות מצאנו עצמנו ברחובותיה השוממים של עיר-החטאים בני-ברק, ופנינו נו בחורה לפרובינציה התל-אביבית.

"בטח

נסכים"

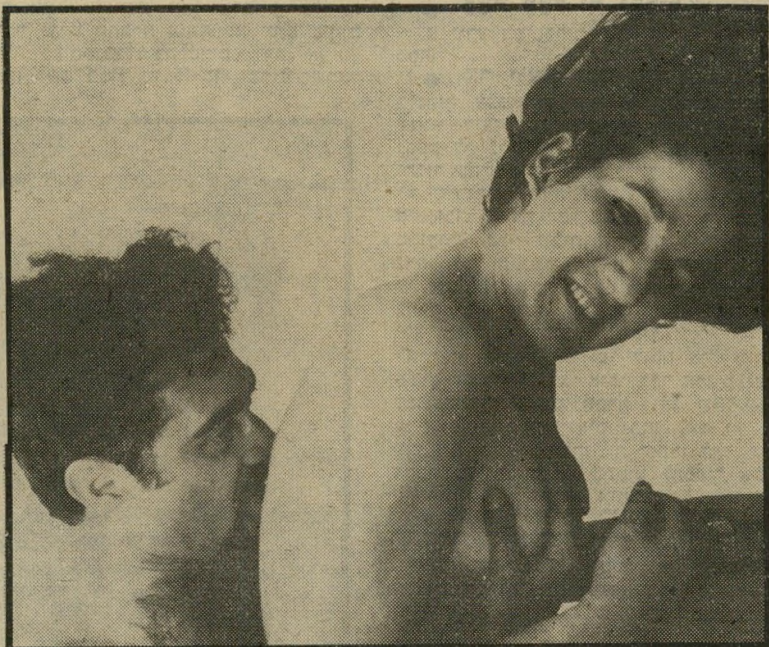
א עברו שבועיים מאז הפגישת העיסוקית, שלוחתה בהדגמה חיה, ונר-דע לי כי שני מארחי הוזמנו לערב-ראיונות תל-אביבי. הנועד בהשראת עט-קנייציבור זוטרים. המודעות שקראו לקהל לבוא להקשיב לגידעון פת, לדודי מגן ולחיים יבין, הבטיחו גם מהה מעניין יותר: וידוי אישי מלא של המוהל וה-חיילת.

"מאז שנישאתי ליעקב, הפסקתי לגעת בגברים אחרים", אמרה סיגלית נשר, בי-יושבה על הבימה.

"היום אנחנו נותנים רק שיחות הסכי-רה כסקסולוגיה," השיב יעקב נשר לי-מראיון. אריה אבנרי, כשביקש מבנייהוג לענות לו "עם יד על הלב", אם הם ממשיכים בעיסוקיהם יוצאיה-הדופן.

הבחנתי בהבדל קל בין התשובה שמי-שיבים בני הוגו נשר לאורחיהם בביתם ובין זו המקבל עיתונאי בראיון המיועד לפירסום.

נוכרתי כי בשלב מסויים ב"שיחת-ההי-כרות", שהיתה לנו לפני שבועיים, קרא לפתע יעקב: "את שואלת אותנו שאלות כמו שעיתונאי נוהג לחקור?" הוא לא חיכה לתגובה, הוא לא חשד במאומה.

יעקב וסיגלית בהדגמה

אחרי הנשואי, לצרף זוגות